

Η οικονομική κρίση και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης (1)

«Ω, προσφιλών τραπεζιτών μουφλούζικο συνάφι, ω σεις εταίροι φίλτατοι και δημοσιογράφοι, προπίνω κι υπέρ του ενός κι υπέρ του άλλου μέρους κι επεύχομαι να σας ιδώ των χοίρων παχυτέρους, τους μεν με όνυχας γαμψούς αρπακτικών ορνέων, με τόκους και χρεώγραφα πολλών δανείων νέων, τους δε με άρθρα πύρινα θρηγνώντας την πατρίδα, οπόταν έχουν για ψωμί το μάτι των γαρείδα. προπίνω υπέρ τραπεζών δια να αυξήσει η πίστις και να μη μένει ο λαός των Πανελλήνων νήσις προπίνω υπέρ των βαρών της ανδρικής μας ράχης, υπέρ του άρπαξε να φας, υπέρ του κλέψε νάχεις...»

Γεώργιος Σουρής (1898)

Το τελευταίο εξάμηνο δρομολογήθηκαν στη Ελλάδα μια σειρά από εξελίξεις, οι οποίες, χωρίς καμιά δόση υπερβολής, έχουν προκαλέσει αλληπάλληλα σοκ στην ελληνική κοινωνία. Το μέλλον διαγράφεται ζοφερό, αφού πολλοί άνθρωποι χάνουν την εργασία τους, μέρος ή το σύνολο των περιουσιακών τους στοιχείων, ενώ το εισόδημα της συντριπτικής πλειοψηφίας των κατοίκων της χώρας μειώνεται κατά 20% έως και 30%. Επιπρόσθετα, «φως στο τούνελ» δεν φαίνεται, ενώ οι ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο, ιδιαίτερα σ' ό,τι αφορά στο αύριο των νέων παιδιών, τα οποία ζουν ήδη –για πρώτη φορά στην ιστορία του νεοελληνικού κράτους - με πολύ χειρότερους όρους από τους γονείς τους, φαίνεται ότι εξαφανίζονται. Οι προοπτικές των νέων για μια εργασία που θα προσφέρει μια αξιοπρεπή διαβίωση είναι πράγματι ελάχιστες, ενώ η συντριπτική τους πλειοψηφία φαίνεται πως θα οδηγηθεί στην «ευέλκτικη» ανασφάλιστη απασχόληση τους –στην καλύτερη περίπτωση περίπωση- πεντακοσίων ευρώ (μικιτά!!!) Στις κατηγορίες των ιδιαίτερα θιγμένων θα πρέπει να προσθέσουμε και όσους και όσες είχαν προγραμ-

ματίσει σε όχι πολύ σύντομο χρονικό διάστημα την έξοδο από τον εργασιακό βίο: Όσοι/ες δεν προλάβουν να βγουν στη σύνταξη πριν την εφαρμογή των νέων ρυθμίσεων του ασφαλιστικού θα πρέπει να περιμένουν να συμπληρώσουν το 65^ο έτος της ηλικίας τους τρέφοντας την ελπίδα ότι θα τύχουν κάποιο είδους βοήθειας στα στενά τους, κάτι που θα μοιάζει με αυτό που σήμερα είναι γνωστό ως σύνταξη, κάτι που ίσως θα είναι ικανό να τους αποτρέψει από το να εργάζονται ως τα βαθιά τους γεράματα.

Σε κάθε εργασιακό χώρο, σε κάθε χώρο αναψυχής, σε κάθε γειτονιά αυτής της χώρας το χαμόγελο έχει παγώσει, ενώ τα ερωτήματα είναι πολλά και τίθενται καθημερινά με ένταση και με πάθος. Πολλοί και πολλές μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό, μετά από μια περίοδο άρνησης της πραγματικότητας (δεν μπορεί να συμβαίνουν αυτά στη χώρα μας, δεν θα αγγίξει την οικογένειά μου / εμένα η κατάσταση), εξακολουθούν να είναι σαπισμένοι, μπερδεμένοι, κυρίως όμως όλοι και όλες είμαστε φοβισμένοι. Ο φόβος αυτός επιτείνεται από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης -και ιδιαίτερα από την τηλεόραση-

τα οποία, είτε το θέλουμε είτε όχι, διαμορφώνουν πλέον τους προβληματισμούς, όπως και τη θεματική των καθημερινών συζητήσεων μεγάλου μέρους των κατοίκων της χώρας μας. Θα πρέπει σ' αυτό το σημείο να τονίσουμε ότι τα ΜΜΕ –στη συντριπτική τους πλειοψηφία- ε-

λέγχονται από ολιγομελείς ομάδες συμφερόντων, από άτομα δηλαδή που έχουν στην κατοχή και στον έλεγχό τους εφημερίδες - περιοδικά, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς, ποδοσφαιρικές ομάδες και πολιτιστικούς οργανισμούς, ενώ παράλληλα ασκούν έντονη δραστηριότητα στο χρηματιστικό τομέα, στη ναυτιλία, στις κατασκευές και στις εργολαβίες του δημοσίου, κα. Τα άτομα αυτά, συγκεντρώνοντας στα χέρια τους πραγματικά τεράστια δύναμη, ενώ χρησιμοποιώντας μια ομάδα καλοπληρωμένων δημοσιογράφων – επιχειρηματιών, επιχειρούν να διαμορφώσουν τις κοινωνικές συνειδήσεις σύμφωνα με τα συμφέροντά τους, να εγκαθιδρύνουν σχέσεις εξάρτησης με τους πολιτικούς και τελικά να εξασφαλίσουν τη διαίωνηση της -φεουδαρχικού τύπου- προνομιακής τους θέσης.

Έτσι, οι ενημερωτικές εκπομπές των περισσότερων τηλεοπτικών καναλιών, κάθε άλλο παρά διεκδικούν την αντικειμενικότητα, κάθε άλλο παρά παρουσιάζουν όλες τις απόψεις & κάθε άλλο παρά επιχειρούν να φωτίσουν το όποιο ζήτημα απ' όλες τις οπτικές γωνίες. Ερωτήματα όπως τα πως μια

χώρα, η οποία κατατάσσεται στις 35 πιο πλούσιες του κόσμου & της οποίας το κατά κεφαλήν Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν πλησίασε το 2009 αυτό της Γερμανίας διατηρεί τις απολαβές των εργαζομένων της στο 60% περίπου των απολαβών των εργαζομένων στη Γερμανία, ενώ οι τιμές των –ιδίων σε πολλές περιπτώσεις- προϊόντων είναι στην Ελλάδα ακριβότερες δεν πρόκειται να τεθούν. Όπως βέ-

βαια δεν θα θεθεί ποτέ το ερώτημα ποιοι κέρδισαν –και κερδίζουν- από αυτή την κατάσταση. Σίγουρα όχι πάντων αυτοί και αυτές που δεν έχουν καμιά σχέση με τη δημιουργία των χρεών και οι οποίοι/ες καλούνται να τα αποπληρώσουν. Οι δημοσιογράφοι – επιχειρηματίες των μεγάλων ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών έχουν επιδοθεί σε μια εξάμηνη προσπάθεια που έχει δύο κεντρικούς στόχους. Πρώτο, να μας πείσει ότι όλοι και όλες είμαστε υπεύθυνοι/ες για την κρίση και δεύτερο να μας φοβίσει σε τέτοιο σημείο, ώστε να δεχθούμε ότι δεν υπάρχει άλλος από τον προτεινόμενο τρόπο εξόδου.

Σ' αυτό το πλαίσιο, συνεχίζεται η δυσφήμιση και η συστηματική συκοφάντηση όλων των αγώνων των θιγμένων από τα νέα μέτρα, όπως και ο παντελής εξοβελισμός του απήματος για μια πιο δίκαιη κοινωνία. Εδώ και χρόνια άλλωστε, στα λεγόμενα δελτία ειδήσεων (σ' αυτά τα σύγχρονα καφενειακού τύπου ανακριτικά γραφεία, δικαστήρια, άμβωνες «διαρροών» & πληροφοριών από «κύκλους») είναι σπάνιο να παρουσιάζονται

τα αιτήματα μιας ομάδας που διαμαρτύρεται ή απεργεί. Εντούτοις, προβάλλονται με το παραπάνω τα προβλήματα που δημιουργεί στην κυκλοφορία μια διαδήλωση, προ-

ψηφία. Σ' ό,τι αφορά στην προτεινόμενη λύση αυτή θεωρείται περίπου ως φυσικό φαινόμενο, ενώ οι αντίθετες προτάσεις απλά δεν προβάλλονται / κόβονται. Εντούτοις, οι πιο υποψιασμένοι και έχοντες την τεχνολογική δυνατότητα συμπολίτες μας από το διαδίκτυο, ενώ οι υπόλοιποι/ες από πλάγιους τηλεοπτικούς δρόμους (όπως η εκπομπή του Λαζόπουλου, των AMAN και της Ελληνοφρονέιας) πληροφορούνται έκπληκτοι ότι:

του Δημήτρη Θ. Ζάχου

Κάθε χρόνο οι καταναλωτές πληρώνουν γύρω στα 6 με 6,5 δις ΦΠΑ, τον οποίο οι επιχειρήσεις επιστρέφουν αλλά δεν αποδίδουν.

Γύρω στις 5.000 επιχειρήσεις οφείλουν 31 δις στο δημόσιο. Επιπρόσθετα, οι επιχειρήσεις αυτές οφείλουν ένα σημαντικό ποσό που αφορά στις μη καταβληθείσες εργοδοτικές εισφορές (πρόκειται για τα ένσημα των εργαζομένων) στο ΙΚΑ και τα άλλα ταμεία. Οι τράπεζες, εκτός από το ήδη γνωστό πακέτο των 28 δις Ευρώ, ενισχύονται & με άλλα 11 δις. Το χρέος, μετά την ολοκλήρωση του δανειοδοτικού προγράμματος του ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΤ, θα φτάσει τα 500 δις Ευρώ!!!! Άρα, αν όλα βαδίσουν σύμφωνα με το προγραμματισμένο πλάνο, σε δύο χρόνια η κατάσταση θα γίνει πολύ χειρότερη απ' ό,τι είναι σήμερα!

Κάποιοι/ες συμπολίτες μας, όχι μόνον δεν πλήττονται, αλλά βρήκαν ευκαιρία να υπεραυξήσουν τα κέρδη τους απολύοντας προσωπικό ή προβαίνοντας εκβιαστικά σε περικοπές των αποδοχών των εργαζομένων τους.

Κάθε χρόνο οι καταναλωτές πληρώνουν γύρω στα 6 με 6,5 δις ΦΠΑ, τον οποίο οι επιχειρήσεις επιστρέφουν αλλά δεν αποδίδουν. Γύρω στις 5.000 επιχειρήσεις οφείλουν 31 δις στο δημόσιο. Επιπρόσθετα, οι επιχειρήσεις αυτές οφείλουν ένα σημαντικό ποσό που αφορά στις μη καταβληθείσες εργοδοτικές εισφορές (πρόκειται για τα ένσημα των εργαζομένων) στο ΙΚΑ και τα άλλα ταμεία. Οι τράπεζες, εκτός από το ήδη γνωστό πακέτο των 28 δις Ευρώ, ενισχύονται & με άλλα 11 δις. Το χρέος, μετά την ολοκλήρωση του δανειοδοτικού προγράμματος του ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΤ, θα φτάσει τα 500 δις Ευρώ!!!! Άρα, αν όλα βαδίσουν σύμφωνα με το προγραμματισμένο πλάνο, σε δύο χρόνια η κατάσταση θα γίνει πολύ χειρότερη απ' ό,τι είναι σήμερα!

(η συνέχεια την επόμενη βδομάδα)